

Historia koła i świetlicy

Po zakończeniu II wojny światowej z wojennej tułaczki wracali ludzie do swoich miast i wsi, licząc na to, że Europa będzie demokratyczna, a granice państw wrócą do tych przedwojennych. W imię tych ideałów walczyli i ponieśli dotkliwe straty również Polacy na Zaolziu. Po początkowych dniach sprawowania władzy przez Polaków, wkraczają na Zaolzie wojska Armii Czechosłowackiej odnawiając władze czeskie, które są niechętne wobec polskojęzycznych Zaolziaków. Są trudności z reaktywowaniem szkolnictwa polskiego i przedwojennych organizacji polskich.

Dopiero w roku 1947, kiedy ustabilizowały się stosunki między Polską a Czechosłowacją w umowie międzynarodowej uzgodniono dla miejscowych Polaków możliwość rozwoju narodowego i kulturalnego. Pomimo trudności i sprzeciwów udało się dnia 27 czerwca 1947 zatwierdzić statuty PZKO (Polski Związek Kulturalno Oświatowy) i SMP (Stowarzyszenie Młodzieży Polskiej). W latach pięćdziesiątych przynajmniej do narodowości polskiej 70 000 osób, do 73 polskich szkół uczęszcza 8 000 uczniów. Członkami PZKO jest około 13 000 osób, działających w 90 miejscowych kołach, niektóre koła posiadają własne lokale, inne korzystają z lokali wypożyczonych.

Również u nas, w Łomnej Dolnej, doszło do założenia miejscowego koła PZKO. Czołowymi działaczami i założycielami byli: Józef Kawulok, Alojzy Sikora, Antoni Sikora, Jan Korzenny st. i Jan Filipek. Koło liczy wtedy 90 członków, którzy reaktywują działalność kulturalną. Członkowie ściśle współpracują ze SRPSz (Stowarzyszenie Rodziców i Przyjaciół Szkoły). W Łomnej rozpoczyna działać nauczycielka Maria Zwyrtkowa prowadząc SMP. W roku 1950 udało się otworzyć polskie przedszkole, w którym pracuje nauczycielka Anna Sedlaczkowa, angażując się również w PZKO, biorąc na swe barki funkcję reżysera przedstawień teatralnych. Zarząd organizuje wycieczki krajoznawcze, prelekcje i spotkania towarzyskie. W latach sześćdziesiątych koło liczy 180 członków i coraz mocniej jest odczuwalny brak własnego lokalu, który jest potrzebny szczególnie do prób zespołu tanecznego i kółka teatralnego.

Wiosną 1974 roku, zarząd koła podejmuje uchwałę o kupnie parceli i budowie własnego lokalu. Jeszcze jesienią tego roku dochodzi do kupna działki o powierzchni 27 arów, uzyskania zezwolenia na budowę i kupna starego domku fińskiego. Wiosną 1975 roku rozpoczęto budowę świetlicy, oddając ją do użytku jesienią 1976 roku.

Trzeba podkreślić, że wszystkie prace związane z budową były prowadzone w czynie społecznym, drewno na budowę uzyskano z darów łomniańskich gospodarzy, a środki finansowe potrzebne do realizacji budowy pochodziły z dotacji ZG PZKO (Zarząd Główny) oraz imprez

zarobkowych koła.

Świetlica służy nie tylko realizacji bogatej działalności koła, ale również jest udostępniana innym organizacjom oraz wynajmowana na imprezy prywatne. W czasie wakacji jest wykorzystywana do realizacji obozów harcerskich.

Nasza świetlica jak wszystko też zestarzała, potrzebowała remontu i unowocześnienia. Urząd gminy proponował wyburzenie starego budynku i budowę nowego domu, a raczej muzeum Jana Korzennego z udziałem dotacji z Unii Europejskiej, ale nasze koło nie dysponowało finansami aby pokryć 15% kosztów budowy (wymagany wkład własny). Wymaganej dotacji z fundacji „Wspólnota Polska” nie udało się pozyskać w wyznaczonym terminie. W czerwcu 2014 r. przyjechała do nas przedstawicielka Wspólnoty pani Urszula Piwecka-Malik. Po rozmowie z zarządem koła i wizytacji budynku świetlicy pani Urszula zaproponowała, żeby złożyć jeszcze jeden wniosek, tym razem na remont obecnego budynku. Wniosek został przyjęty a pieniądze przekazane. Jeszcze do końca 2014 roku przeprowadzono remont dachu, elewacji, sanitariatów i okien. Przeprowadzono również prace przygotowawcze do remontu kuchni.

Teraz już świetlica, dzięki staraniom młodych aktywnych członków zarządu wygląda bardzo ładnie oraz posiada zaplecze niezbędne, aby kontynuować pracę społeczną rozpoczętą przez naszych dziadków przed 68 laty.